

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Tit 1, 1 – 9

Text: Ex 4, 10-17 *Ale Mojžíš Hospodinu namítal: "Prosím, Panovníku, nejsem člověk výmluvný; nebyl jsem dříve, nejsem ani nyní, když ke svému služebníku mluvím. Mám neobratná ústa a neobratný jazyk." Hospodin mu však řekl: "Kdo dal člověku ústa? Kdo působí, že je člověk němý nebo hluchý, vidící nebo slepý? Zдали ne já, Hospodin? Nyní jdi, já sám budu s tvými ústy a budu tě učit, co máš mluvit!" Ale Mojžíš odmítl: "Prosím, Panovníku, pošli si, koho chceš." Tu Hospodin vzplanul proti Mojžíšovi hněvem a řekl: "Což nemáš bratra Árona, toho lévijce? Znáám ho, ten umí mluvit. Jde ti už naproti a bude se srdečně radovat, až tě uvidí. Budeš k němu mluvit a vkládat mu slova do úst. Já budu s tvými ústy i s jeho ústy a budu vás poučovat, co máte činit. On bude mluvit k lidu za tebe, on bude tobě ústy a ty budeš jemu Böhem. A tuto bůl vezmi do ruky; budeš jí konat znamení."*

Ke každé službě v církvi potřeba povolání. Jde o povolání hned dvojí. Teologie mluví v tomto případě v latinských pojmech o tzv. vokatio internā a vokatio externā. Tzn. povolání vnitřní a vnější. To vnitřní povolání je to, které mi sám Pán klade do srdce. Aby se však církev chránila před samozvanými vůdci, kteří údajným Božím povoláním zdůvodňují své vlastní přání a ambice, vyžaduje se i to povolání vnější. Tzn. jestliže někdo cítí povolání k určitému úkolu, měla by to církev u něj rozpoznat a dotyčnému jeho vnitřní povolání potvrdit i z vnějšku. Proto se v církvi ustanovují služby na základě volby, nebo z pověření staršovstva, případně na pokyn kazatele. apod. Jinak to dopadne jako v tom klasickém příkladu z předmanželských přednášek, kdy holka přijde za klukem, který se jí líbí a řekne: „Bůh mi ukázal, že si mě máš vzít za ženu.“ Pak samozřejmě jediná možná odpověď toho chudáka je říci: „Je-li to Boží vůle, tak počkej, až to Bůh ukáže taky mě.“ Tedy to povolání musí být oboustranné. A tak i v případě služby v církvi je dobré pamatovat na zásadu dvojího povolání: Vnitřní i vnější.

Na to vnější povolání máme v církvi docela dobrý systém a řád. Soustředíme se teď na to vnitřní povolání, tedy na tu skutečnost, že do služby v církvi mě povolává sám Pán církve. Protože bez tohoto vědomí nelze tuto službu dost dobře konat. Podle listu Ef 4,11-12 je to Pán, který „jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby - k budování Kristova těla.“ Ono v jakékoliv práci, ale v církvi zvlášť, platí apoštolovo slovo: „Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.“ A v listu Žd 5,4-5 čteme: „Hodnost velekněze si nikdo nemůže přisvojit sám, nýbrž povolává ho Bůh jako kdysi Árona. Tak ani Kristus si nepřisvojil slávu velekněze sám, ale dal mu ji ten, který řekl: "Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil.“

Za ukázkový příklad Božího povolání do služby můžeme považovat třeba právě to Mojžíšovo povolání, jak jsme o něm četli. Na tomto příběhu je zajímavé, jak realisticky vystihuje lidskou reakci na Boží povolání. Mojžíš se vymlouvá. Podívejme se, co ho k tomu odmítavému postoji vede. Mojžíš říká: "Prosím, Panovníku, nejsem člověk výmluvný; nebyl jsem dříve, nejsem ani nyní, když ke svému služebníku mluvím. Mám neobratná ústa a neobratný jazyk." Bratři a sestry, to není laciná výmluva. Mojžíš mluví pravdu. Bible říká, že Mojžíš byl nejpokornější ze všech lidí na zemi. On si byl vědom své neschopnosti, své nedostatečnosti konat svěřený úkol. On sice chápal, že to povolání pochází od Boha, ale protože si byl vědom právě té velké zodpovědnosti, tak si na to prostě netroufal. To opravdu nemůžeme Mojžíšovi zazlívát a slouží mu to spíše ke cti, že si byl vědom svých omezení. I Pán Ježíš varuje své učedníky, aby si dobře rozmysleli, zda jej budou následovat. Když se někdo pustí do stavby, musí nejprve dobře spočítat náklady, zda na to vůbec má. Když se ucházíme o zaměstnání, musíme prokázat, zda na to máme potřebnou kvalifikaci. Jenomže Bůh má svoje vlastní kritéria, podle kterých si povolává své služebníky, a zřejmě to nejsou vždy jen naše schopnosti a zásluhy. Když si Hospodin někoho z nás vyvolí, tak to nedělá proto, že bychom ho okouzlili svými schopnostmi, ale protože on sám si z nás chce své služebníky vychovat. I apoštolu Pavlovi řekl Pán: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se apoštol Pavel raději chlubil slabostmi, aby na něm spočinula moc Kristova.“ A jinde Pavel píše: „Nebot' je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ A tak i Mojžíše Bůh odzbrojuje svojí odpovědí, když říká: "Kdo dal člověku ústa? Kdo působí, že je člověk němý nebo hluchý, vidící nebo slepý? Zдали ne já, Hospodin? Nyní jdi, já sám budu s tvými ústy a budu tě učit, co máš mluvit!" Ale Mojžíš se i tady stále vymlouvá. Ale už nemá po ruce žádný argument. Může už jenom povolání přijmout nebo odmítnout. A Mojžíš téměř zlobně odmítá slovy: "Panovníku, pošli si, koho chceš." To už není výraz pokory, to je vzdor. To je neposlušnost. Mojžíš jakoby řekl: „Mě je jedno, koho si, Pane, pošleš, hlavně at' to nejsem já.“ Ale nyní už Hospodin „vzplanul proti Mojžíšovi hněvem a řekl: "Což nemáš bratra Árona, toho lévijce? Znáám ho, ten umí mluvit.“ Jak se zpívá v té Werichově písničce: ten umí to a ten zas ono. I v tom je Boží pomoc. Copak jsi, človče, na to všechno sám? Copak nemáš kolem sebe bratry a sestry, kteří budou pracovat s tebou? „Já budu s tvými ústy i s jeho ústy a budu vás poučovat, co máte činit,“ říká Hospodin Mojžíšovi. Bůh, když posílá do služby, nabízí zároveň možnost vyučit se v té službě. Žádný učený z nebe nespádl. Říkáváme to dětem. Ale samým se nám do učení moc nechce. Je tak snadné se vymluvit na to, že něco neumím, než jít a naučit se to. Jenomže dnešní doba je taková, že nás nutí přemýšlet, do čeho se nám vyplatí investovat a co je zbytečná investice. A investovat čas, úsilí a námahu do práce s lidmi, to si člověk dobře rozmyslí. To nám může připadat jako investice riskantní a nejistá. Při práci s lidmi jde Mojžíš, ale i my se svou kůží na trh a rozhodně nemůžeme vždy počítat s nějakou přehnanou vděčností. Já tu

Mojžíšovu nechut' vyvést Izraelce z Egypta velice dobře chápu, když si uvědomím, kolik reptání a stížností lidu musel Mojžíš vytrpět. Komu by se chtělo sloužit těm, kteří jsou věčně nespokojeni a reptající. Přestože se Mojžíš nechal vést Bohem, tak s tím u lidí mnoho nepochodil a sklídl jen nepochopení a vzdor. Či dokonce právě proto, že poslouchal více Boha než lidi, musel zakusit mnoho nepochopení a odmítání. To je pak člověk v pokušení pracovat jen tak, aby byli lidé spokojeni. Jenže Boží služebník je ve službách Božích a ne lidských. Známe to i na zcela sekulární rovině. Takový učitel, který se snaží žáka něčemu naučit, se může dostat do konfliktu s rodiči, kteří si myslí, že dává dětem mnoho úkolů, tu zase že je moc přísný nebo že právě tomu jejich dítěti nedává samé jedničky. Podobně to prožívají třeba faráři, kteří se snaží sbor vychovat k nějaké aktivitě, zatímco návštěvníci bohoslužeb si žádají dejme tomu především faráře-baviče.

Chci říci: ti, kteří stojí v čele, se neobejdou bez podpory těch, kterým slouží. Dáme-li někomu svůj hlas, nepřehazujeme tím na něj svou vlastní odpovědnost, ale naopak se mu zavazujeme svou podporou a pomocí. Proto mějme na paměti, že ty, které jsme se rozhodli si zvolit, například nové presbytery, že jsme se zároveň rozhodli je v jejich funkci podporovat, pomáhat jim, modlit se za ně a uznávat je. Nezapomeňme také na to, že jsme si své presbytery zvolili i proto, aby zase oni nás mohli tu a tam pověřit konkrétními úkoly. Tyto pravomoci jsme jim volbou udělili.

Ale abych se vrátil k Mojžíšovi: Mojžíš by bez toho silného vnitřního povolání v těžkých časech své služby neobstál. Musel mít jasnou vizi, k čemu jej Pán Bůh povolal. Musel vidět před sebou cíl, ideál, k němuž vedl sebe i ostatní. Bez ideálů není pohybu kupředu. A já věřím, že Bůh nechce ani náš sbor udržovat v nějakém zakonzervovaném stavu, ale že nás chce vést, uvádět do pohybu, a my na jeho vedení musíme umět citlivě reagovat. Přeji nám všem (a novému staršovstvu především), citlivou vnímavost na Boží vedení, odvahu, osobní statečnost, podporu od lidí kolem, a hlavně víru, lásku a naději.

Modlitba: *Pane Ježíši, ty jsi vůdcem a dokonavatelem naší víry. Prosíme posilni naše klesající kolena a povzbud' naše srdce k radostné a vznešené službě tobě, jako Králi Králů a Pánu Pánu. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane náš Ježíši Kriste, ty sis vyvolil své učedníky a pověřil jsi je apoštolskou službou. Prosíme tě za ty z nás, kteří byli ustanoveni jako presbyteri a presbyterky a kteří mají obavy z toho, jak dostojí svému úkolu. Prosíme tě, abys je naplnil svým pokojem, že ne jejich, ale tvé je království i moc i sláva. / Prosíme tě za nás za všechny, abychom se nezříkali každý své vlastní zodpovědnosti, kterou před tebou máme. Prosíme tě také za ty bratry a sestry z našeho sboru, kteří ztratili nebo ani nezískali ten niterný osobní vztah k tobě. Prosíme tě, abys nám dal moudrost, jak jim věrohodně zvěstovat evangelium, aby byli osloveni a uvěřili, že ty je miluješ a žárlivě toužíš po jejich lásce. / Pane, daruj nám požehnaný čas a dej, at' vyblížíme kupředu s nadějí a vírou, že před námi je cesta do tvého království. Amen.*